

דיני ממונות בשלשה

פרק ראשון סנהדרין

יב

עין משפט
נר מצוה

קָמָה א מ״י פ״ב מֵהֵלֵךְ
סְנֵהדְרִין הִלְכֵה א
סָמַג עֵצִי 15:
קָמָה ב מ״י פ״ח מֵהִלְכֹת
סְנֵהדְרִין הִלְכֵה א
וּפְסִי שֶׁס הֵלֵךְ סָמַג שֶׁס:
קָמָה ג מ״י סָמַג שֶׁס
טוֹשֶׁת־ח מ״מ סִי
י״ח טָקִין א וּטָקִין ב
קָמָה ד מ״י שֶׁס פ״ט
הִלְכֵה ב:
קָמָה ה מ״י שֶׁס הֵלֵךְ א:
קָמָה ו מ״י פ״ב שֶׁס הִלְכֵה
ו וְהִלְכֵה[א]:

רבינו חננאל

בכשמתאחדים אתה והם נעים.
והיבועים נהנים בדומיון לך.
ורכבת במתדורין לך קטנה
החלק מלעיל ושואו אתך
ידיל' מתדורין גדול
מתדורין קטנה:
ת"ר ישראן שני אנשים
ממנה. "א
נשתיורו "א
כדפיש
בכשה כתב ע"ז יחיתן
בכשה כתב ע"ז ושיתן יחיתן
חלק בלל ותתן בקלפ
כיצא דברא אתה
ואמר ולקחת חמשת
חמשת שקלים לגדולת
מה עשה כתב כ"ב את
לך. תפארות רבות בן חל
בכשה "ר שמעון אמר
אמר ר' חייא בר אבא אמר
הקב"ה הויאל יומעטם
עמם חמשה חמשה מוסיף לך
אמר ר' חייא בר אבא אמר

[illegible]

ההייתך לטובה ע"פ (עד)
אחרי אכל היתה לרעה
בעיני שנים מהן כ"ב אין
ב"ד שקול מוסיפין עליהן
ועוד א' הרי כ"ג. ואסיקנא
אני אתה מצא הטייה
לרעה על פי שנים אלא
במוסיפין כגון שישבו ב' אמר
ואמרו ו"א זכאי ו"א אמר
חייב ואחד אומר אני רודע
למשהלך עליה עוד ב'
כדתנן סוף פרק אורי
בדורקין אומר ואחד אומר
כן נמצאו ב"ד. אמר "א
לא לכתלה כדאמרן: "א"
לשון שלף תהא סנהדרין.
ר רבא אני אדון ואטהרנו
לם: במדבר א' ט

והם ב"ם מא"ה. פירוש נבואתם כלה דל"ן שכינה שורה ממוקד
עצמות אלה ממון שמחה: **שידוע** לטהר את השרץ
בז' וקשה לר"ת דמה לנו בחריפות של הצל לטהר שרץ שהמורה
טימאמו ומפרש ר"ת שידוע לטהר מטומאות נבילות שלא טימא במשא
בכיות לכיון לאשכחן דנחש שד'ר
ורחש דמיקרי חיה כדדרשין צפ"י
מיתות (לקמן דף טז): ובכל חיה
הרומשת זה נחש אית לן למימר דכל
שרצים הוו בכלל או נבצלת חיה
והשתא מטער ליה נק"ו מנחש שממית
ומרבה טומאה וטהור כדדרשין צפ"י
מוכל הולך על גחון וכו"ת חיה תובית
שאני מרבה ומרבה טומאה ומטמא
במשא חיה חיה אצ"ה שרצים חיה לא
פרחא היא דהכי (ט) דינין קל וחומר
ומה נחש שממית ומרבה טומאה לא
הוי בכלל חיה דקרא שאר שרצים
מיציעא והשתא לא שייך חיה תובית
שאני ממית ומרבה טומאה והויא
בכלל חיה דהא חיה חיה רוחשת אלכל
שרצים חיה שרוחשים חיה רוחשת בכלל
חיה ובענין זה מפרש ר"ת מאי
חולדת הסנאים שרצא חרצה ומאי
שרצה דמתחאי שקי דמרובה (צ"ק ד' פ.
וטס) ואין להאריך כאן וצירושלמי
צריש אחד דיני ממונות קאמר או
חילוף ומה עכבר שאינו ממית ומרבה
טומאה טמא נחש לא כל שכן והוא
ק"ו

פ' לי פדיונד וצא יאמר לי כבר פדאני בן לוי מה עשה
 פ'ים פיתקין וכתב עליהן בן לוי ועל שלשה ושבעים
 חמשה שקלים בללן ונתנן בקלפי אמר להן טלו
 יו בן לוי אמר לו כבר פדאך בן לוי מי שעלה בידו
 תן פדיונד וצא רבי שמעון אומר במחנה נשתתירו
 ה' למשה אספה לי שבעים איש אמרו אלדד ומידד
 גדולה אמר הקב"ה הואיל ומיעטתם עצמכם הריני
 נבכם ומה גדולה הוסיף להם שהנביאים כולן נתנבאו
 פסקו ומה נבואה נתנבאו אמרו משה מת יהושע
 אבא חנין אומר משום רבי אליעזר על עסקי שליו
 עלי שליו רב נחמן אמר על עסקי גוג ומגוג היו
 מר ה' אלהים האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים
 הנבאים בימים ההם שנים להביא אותך עליהם וגו'
 שנים ואיזו הן שנים נביאים שנתנבאו בפרק אחד
 אלדד ומידד אמר מר כל הנביאים כולן נתנבאו ופסקו
 מנא לן דפסקו אילימא מדכתיב ויתנבאו ולא יספו
 ולא יסף ה"נ דלא אוסיף הוא אלא דלא פסק הוא
 ואו התם כתיב מתנבאים עדיין מתנבאים והולכים
 ת היינו דכתיב אדוני משה כלום אלא למ"ד הנך
 כלום דלאו אורה ארעא דהוה ליה כתלמיד המורה
 מי יתן אלא למ"ד משה מת מינה הוה ניהא ליה
 ציבור והן כלין מאיליהן: מניין להביא עוד שלשה:
 מזכין ושנים עשר מחייבין אכתי חד הוא אי עשרה
 תה מוצא אלא במוסיפין ודברי הכל ובסנהדרין גדולה
 פין עושין ב"ד שקול לכתחילה פשיטא מהו דתימא
 תא שמעינן ליה קמ"ל דהאי דקאמר איני יודע כמאן
 תנא סנהדרין שראו כולן לחובה פוטרין אותו מ"ט כיון
 ו"ר יוחנן אינן מושיבין בסנהדרין אלא בעלי קומה ובעלי
 בע' לשון שלא תהא סנהדרין שומעת מפי המתורגמן
 ע למהר את השרץ מה"ת אמר רב אגרי ארזן ואתרגנו
 ומה

אני יודע יוסיפו הדיינין. כמה מוסיפין ב' נמצאו כולן כ"ה האומר אני יודע אינו עולה מן ההוכחה ו"ג אמרו חייב נמצאת הטייה בשנים לרעה. ועל זה אמר ר' אבהו במוסיפין עושין ב' ש' ויחזון אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי חכמה וזקנה ומראה וקומה ובעלי כשפים ויודעים בשבעה שומעת מפי התורגמן וכן אמרו אין מושיבין בסנהדרין אלא היודע לטהר השרץ מן התורה.

לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יי נביאים בי יתן יי את רוחו ע

עמך משום שכינה. עמך יעמדו מחזן לאהל ולא יצאו לאהל משום לשון אחר משום שכינה שתרשה שכינה עליהם הוצרכו להיות ממש עמה כדכתיב (במדבר יא) ואכלתי מן הרוח אשר עליך וגו': מיוחסין לד' מיוחסין ומנוקין ממוס: ורצנו. נפקא להו דרומין לך עמך עמך ואת בהדיי⁶ משום שכינה ורבנן במשא העם אתך וא⁷ אתך בדומין לך ונשאו אתך נפקא מסנהדרין קטנה ת"ר במחנה יש אומרים ב שומר לו הקב"ה למ איש מזקני ישראל א אברור ששה מכל ש יתירים אברור חמשה ושבת נמצאו עשרה משבת זה וחמשה ב קנאה בין השבטים ששה והביא שבועין שבעים כתב זקן וי נתנו בקלפי אמר לה כל מי שעלה בידו שמים מי שעלה בידו חפץ כך אני מה אני אתה אומר⁸ ולקחת לגולגולת אמר מש

מסורת הש"ס

(f) [למקמן לו:] (ג) ע"י
 "יפדש"ש שב"ע"י, (ג) [נסוה
 :ד:] ע"ין חוס' למקמן לג:
 (ד) [ע"י חאה, (ג) [למקמן לג:
 :ה:] (ו) מנחות סה"ו (ו) ע"י
 "חוס' מירוחי קב. ד"ה אמת
 "יפדש"ש (ג) [נסוה שב"ע"י
 "יפדש"ש דכחצ' וישארו שני
 זאמס' והמה נכחצוים
 "יפדש"ש פתקון מחצוין היו
 "הס' קלפלי וולא הלכו לטלם,
 (ג) "בש"י, הטעני, או
 "הטעניס, (ג) "דכא"י בשעת
 לג:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שיורע וכו'
קשה לר"ת. עיין עירובין
דף יג ע"ב תוס' ד"ה
שיורע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' עמך משום שמינה
 י"ב עיין הוריות דף ד'
 (ב) שם ואי אמר טעמא.
 י"ב עיין במ"ש התוס'
 ד"ה אחד מן התלמידים
 בסוף דף לג' (ג) רש"י
 ד"ה אל תיקרי שנים בקמץ
 אלא שנים: (ד) ד"ה אלימא
 מדרכתבי: (ה) תוס' ד"ה
 שידע וכו' להכי דיינינן
 קל וחומר:

מוסף רע"י

בעלי קומה. שירתו מהן
בעלי דינים ולא יסקרו
מנחות (ס.ה.).
בשפים. שאם יהא הנדון
מכסף והאור לא יטוש בו,
עשו הן מכשפות וימיתוהו
בכל מיתה שיוכלו (שם).
ממפי המתורגמן. שלא
חליף התורגמן טעמיו
ויחייבוהו (שם).

תורה אור השלם

- [illegible]